

La major part de les lleis tributàries porten la data de la passada centúria, gairebé com si el segle XX no fos encara arribat; per què no es revisen les taules de la contribució industrial fent que dongui aquest tribut el màxim de rendiment, en una distribució equitativa?

Per què, per altra banda, no es busca en noves fonts de producció, els ingressos que tant necessita el Tresor espanyol per a complir els seus compromisos?

La supressió de gran part de l'Exèrcit, la futura del pressupost de Culte i Clero, i la de la meitat dels empleats, no seran prou per cubrir el dèficit? Per què no s'imposa una política d'economies més restringida?

Es ben cert que l'individu és per l'Estat, com també ho és, que aquest és per aquell; fent relació

a aquestes consideracions deu procurar-se no desfer l'harmonia econòmica que ha de regnar entre els dos, ja que la ruïna de l'un és la desfeta de l'altre, i el desequilibri fa que cap dels dos puguin complir la seva missió.

El Congrés està obert, i volem tenir confiança de què els Diputats, amb una visió clara de la realitat, i atenent a la responsabilitat que contraïrien davant de la Nació, no voldran seguir l'únic camí que el Ministre socialista veu per cobrir les despeses de l'Estat.

Una política tributària desencertada podria tenir conseqüències funestes per tots, i desencertada es, al nostre entendre, la que resultaria que amb l'augment de tributs, es matés l'indústria i s'anul·lés el comerç que són fonts de riquesa, arredós de les quals hi ha creats tants interessos.

“Economia Monetària Espanyola”

per Josep M.ª Tallada

(Continuació)

La nostra balança de pagaments és influenciada preponderantment per les collites de vi, oli d'oliva i grans.

Segons la collita francesa, s'exportarà més o menys vi; segons les collites italiana i del Nord d'Àfrica hi ha oscil·lacions en l'exportació de l'oli, i segons la collita interior, es necessita o no importar blat i blat de moro.

La conseqüència de lo exposat és, que els mitjans que precisen a Espanya per mantenir l'estabilitat monetària, han d'ésser molt més importants del que necessiten altres economies.

Ço justifica, el fracàs en un intent d'estabilització quan no es completen amb prous mitjans per sostenir-la, que en Espanya s'agreujaria per la política seguida pels Governos en aquestes qüestions.

Surt al pas de l'acusació de què Espanya no ha tingut una política monetària, dient que, pel contrari, de setanta anys en aquesta part, s'ha tingut una política errada —excepte petits períodes— i que les circumstàncies providencialsment, en alguns casos, han ocorregut els errors.

Fent història, remarca que en 1868, sense adherir-nos a la Unió monetària llatina, creada a finals de 1865 s'adopten les característiques d'aquell conveni, i, que a començos del segle XIX i fins l'adopció d'aquell sistema, circulaven, a Espanya variades peces d'argent i d'or sense que poguéssim dir-se existís un sistema monetari, arribant fins al nombre de setanta; pel què l'equivalència entre els diversos tipus es fixava sols d'una manera aproximada, sense que es correspongués exactament amb els respectius valors intrínsecs, i sense existir tampoc

una relació legal entre el metall or i l'argent, amb fins monetaris.

L'única moneda que podia considerar-se fonamental era el peso, o duro, però aquesta moneda era de massa valor per una economia tan rudimentària com la d'aleshores, essent en realitat la moneda en que es comptava, el ral de vellón, vigèssima part del duro.

En 1853 i 54, s'introdueix el centèn isabelí, i es posa en circulació el quartillo de ral, i a l'any 1861 s'encunyen noves monedes d'or equivalents a 40 i 20 rals respectivament; però en 1864 es fa una reforma monetària més important, per establir-se una relació fixa entre el valor de l'or i de l'argent. S'adopta com a unitat l'escut, igual a deu rals de velló, que a la llei de 900 mil·lèsimes, equivalia a 12'9801 grams, i la seva equivalència en or es fixa en un pes de metall de 0'8387 grams a la mateixa llei.

Es crean tres monedes noves d'or equivalents a 10, 4 i 2 escuts, el que fa, que no havent-se retirat les monedes anteriors, de la circulació, quedés més complicat el nostre sistema monetari, el qual ja tenia un doble patró or i argent.

En 1865, com ja em dit, i en 23 de Desembre, es constitueix la Unió monetària llatina a la que s'adheriren França, Itàlia, Suïssa i bèlgica, de primer, i després Grècia, lo qual fou una conseqüència de la baixa del preu de l'or que es produí al món des de l'any 1850 pel descobriment de noves mines a Califòrnia i a l'Àustralia, ja que l'argent emigrava de les Nacions expulsat per l'or, confirmant la nomenada llei de Gresham.